

Drets i deures

Fa ja una pila de dies que una gran part de la premsa esquerrista de Barcelona, com si li hagués vingut un atac de Lliga-fòbia, dedica les seves editorials a proferir els més grollers insults, falsos i poca-soltes, contra el partit del senyor Cambó, partit que, malgrat totes les calúmnies dels homes de l'Esquerra, representa la meitat o més del sentir del poble de Catalunya, o millor dit, de casi tots els veritaders i antics catalanistes.

Sembla, o fan semblar, que llur campanya la fonamenten en el fet d'haver-se fetirat els diputats de Lliga Catalana del Parlament de Catalunya, d'aquest Parlament majoritari, del qual no en surt cap treball que no s'emmotlli, precisament i absolutament, als interessos i a la omnimoda voluntat d'un sol partit o sigui del partit governant: l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Tots recordem, puix d'això fa quatre dies comptats, el paper que desempenyaven els homes de la Lliga en el nostre Parlament.

Malgrat les argumentades i heròiques defenses d'esmenes als diferents articles dels projectes de Llei presentats a la Cambra, venia la votació nominal i de res no haurien servit les raonades i fonamentades explicacions d'aquells homes bregats i plens d'experiència política: la llei sortia aprovada tal com convenia a la sobirana voluntat de l'Esquerra.

Però no sols sortien les lleis favorables a un partit determinat, sinó que sortien també les eleccions municipals, aquestes eleccions de les que tant temps abans ja hom en temia el seu desenrotllament vergonyós, que tots havem tingut la desgràcia d'haver de presenciar i tocar-ne les conseqüències.

I bé; després de tants atropellaments i vexacions; després de veure la força pública al servei exclusiu d'un partit; després de tota aquesta sèrie d'insults i mancaments a la democràcia i als drets de ciutadania, en agafar, els homes de la Lliga una actitud pacífica i honrosa de protesta, surten un estol de diputats amb el senyor Companys al davant a censurar durament el procedir de la Lliga Catalana i clamen com per misericòrdia la seva presència al Parlament, on (ara diuen), controlaven el confeccionament de les lleis, en les que, com hem dit abans, el seu vot resultava estèril i ineficac i que, com la llei electoral, en assajar-la per primera vegada, ha esparverat ja als mateixos homes que fa pocs mesos l'emmotllaven a la mida dels seus capritxos, i que ara diuen és el primer que han de modificar.

Però el més xocant i el més curiós de l'«afaire», com dirien els francesos, és que en la mateixa sessió parlamentària en què el senyor Companys reclamava la

tornada dels diputats regionalistes als seus escons, deia també que aquests no tenien dret a parlar de liberalisme ni de democràcia.

Així, doncs, per què volen el senyor Companys i l'Esquerra la minoria de la Lliga a l'hemicicle del Parlament?

Es que volen entrenir-se amb ella com fa un gat amb un ratolí al qual ha fet presoner, que després de jugar-hi a plaer el mata desapiadadament?

Les proves i els fets així ho confirmen. Decretaren, ajornaren i suspengueren eleccions fins que n'estiguessen satisfets i llavors, amb la coacció, el terrorisme i la injustícia, sangraren a mort aquelles paraules de que tan sovint ens parlen els homes de l'Esquerra, com són liberalisme, democràcia, germanor; etc. etc.

Sembla, però, que clamen en el desert. Al nostre humil modo d'entendre, els únics que poden demanar i àdhuc exigir, la presència al Parlament dels diputats de la Lliga, són els electors que els feren administradors de la seva confiança i de la seva voluntat, i aquests saben a bastament el sentit patriòtic i la clara intel·ligència que posseeixen els homes que van elegir.

A més, en aquest món tothom qui té un deure té un dret; i si a l'Esquerra li sembla que la Lliga té l'obligació d'acudir a les sessions parlamentàries, a aquesta li sembla també que té dret a viure lliurement i no subordinada i befada a la voluntat dels seus adversaris.

NYAC

Boicot?... No, senyors!!

Ha arribat a coneixement nostre, que certs individus, als quals no els deu plaure molt la cultura o tal volta la nostra publicació, es proposen boicotejar LA VALL DEL MOGENT.

A tal fi el demanen als nostres subscriptors, al·legant que no l'han pogut adquirir, i així, sorprenent la bona fe d'aquests, disminueixen la seva venda.

Als nostres subscriptors no els hem de dir res, perquè una vegada han pagat la quota, són amos de deixar o donar el periòdic a qui els dongui pla he la gana.

Als primers, però, els hem d'advertir que, malgrat totes les calúmnies i maquinacions que es portin a cap, LA VALL DEL MOGENT continuarà publicant-se perquè a les files dels seus protectors compta amb homes veritaders aimants de la cultura i del progrés, prou per a contrarrestar tots els boicots que se l'hi puguin declarar.

Nosaltres som així.

LA REDACCIÓ

Diu el redactor Poeta...

Hi ha qui es creu que és molt pesat, l'ofici d'En Pau Poeta, perquè es creu que és similitat amb la feina d'un paleta.

Si que estan equivocats! Mireu si n'és de senzill, que resulta més pesat fer una baga amb un cordill.

I perquè us en conveneu, ara us vaig a demostrar tan depressa com vulgueu de la forma com se fa.

Només falta que agafeu un diari qualsevol, que els seus títols repasseu i engegueu aixís al vol:

"La Lliga no vol tornar per res més al Parlament" ... Senyal que se'n va cansar o es trobava malament.

"En Gil Robles diu que ha dit que aviat governarà" ... I jo, així que ho he llegit, Ditxós d'ell, si ho pot lograr!

"A Barcelona n'han mort dos o tres dels atemptats" ... Més pitjor si haguessin mort de rapenta tots plegats.

"A Madrid s'han declarat en vaga els estudiants" ... Però si mai no han treballat, què volen aquests bergants?"

"Diu que en Garcia Sanchiz en lloc no el deixen parlar" ... Quan el públic ho fa aixís, és que no els deu agradar.

"Enguany sembla que valdran les patates molts diners" ... Però els compradors s'entendran per a escanyar el paigès.

El més difícil de fer i el que costa de lograr és que al públic vinguin bé i li vulguin agradar.

I jugant-me tot un peix, que el qui vol, fa una quarteta fins dijous es despedeix vostre àmic

EN PAU POETA

Un gran savi diu que ha escrit que als quotes del Vallès casi a tots els fa el vestit. En Causa de Granollers. Sant Roc, 14 / Sastgeria